

ЧИ МАЮ Я ПРАВО НА ЖИТТЯ?

«Я маю право на життя!» - дзвінким криком сповіщає про прихід у цей світ ново народження немовля... У таку мить моя мама, яка працює акушером-гінекологом у пологовому будинку, лагідно тримаючи в руках крихітку, урочисто виголошує свою улюблену фразу: «Ласкаво просимо, нова людинко!»

Це унікальна мить отримання новим життям планети Земля основного соціального блага, якому підпорядковуються всі інші – права на життя. Воно захищене Конституцією України – статтею двадцять сім – низкою міжнародних правових актів, зокрема Статутом ООН, в якому передбачено, що однією з цілей цієї Організації є захист усіх основних прав людини. До цих основних прав належить, насамперед, право на життя. Це можна зрозуміти з тексту Загальної декларації прав людини, яка сьогодні є найавторитетнішим тлумаченням Статуту ООН щодо змісту словосполучення «основні права людини». У ст. шість Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, право на життя співвідноситься із положенням статті двадцять сім Конституції України.

Здається, тепер можна без перешкод рости, розвиватися, пізнавати світ, дорослішати, знаходити своє покликання...

«Я маю право на життя...» - шепочуть вуста хворого, у якого попереду складна операція. Вчасно надана медична допомога – це шанс на одужання. Важливо змобілізувати всі сили, щоб вистояти, витримати, виграти цей двобій за життя...

«Я маю право на життя!» - не здається морській стихії веслувальник та з останніх сил наполегливо налягає на весла, намагаючись врятуватися під час божевільного шторму...

Так, життя – не тільки фізичне існування, а й боротьба. Тут не обійдешся лише одним інструментом самозбереження. Віра у власні сили та набутий досвід допомагають здолати, здавалося б катастрофічні виклики природи, найнебезпечніші хвороби... І тоді людина отримує силу, мудрість і знання для наступних кроків і звершень.

Але все одного разу може змінитися і, всупереч усякій логіці, законам і деклараціям, документам цивілізованого світу, перевернути нашу свідомість і розуміння цінності права на життя. Це коли на твою мирну країну підступно й віроломно вдирається загарбник – терорист, несучи смерть, каліцтва, хаос, руїни... Хіба для нього твоє право на життя щось варте?

24 лютого 2022 року – нова дата величезного кривавого злочину проти людяності. Мішенню новітнього диктатора ХХІ століття стала моя Україна...

«Я маю право на життя», - ніби каже незламний і гордий погляд воїна-патріота Олександра Мацієвського, а вуста хороброго твердо посилають ворогу останній словесний постріл: «Слава Україні!» І вражений ворог скаженою автоматною чергою зупиняє життя Героя.

«Я маю право на життя» - не перестають повторювати сотні, тисячі, мільйони людей, що ховаються у підвалах, бомбосховищах, поки в небі полюють за життями українців мільйон разів прокляті «шахіди», «міги»...

Буча, Ірпінь, Бородянка, Маріуполь, Херсон, Запоріжжя, Суми... Багато смертей, руйнувань, жертв... Здається, немає краю кривавому бенкету. Війна

малює свою карту світу. Проти кривавого фюрера, здається немає сили, ніби немає й важелів впливу на осатанілого ката. Однак є те, що може спинити рашистського нелюда. Це наша єдність та одностайність, воля до життя. Це хоробрість і жертовність наших ЗСУ, помножена на невтомність і працьовитість тих, що в тилу. Це вчасна допомога наших європейських союзників і друзів, це небайдужість усього демократичного світу.

Я МАЮ ПРАВО НА ЖИТТЯ! – твердо заявляю я разом із усією незламною нацією! Тепер я ще більше відчуваю свою особисту причетність до великої боротьби за життя, гідність і свободу, за майбутнє моєї України. Я робитиму все можливе, щоб допомогти іншим реалізувати своє право на життя! До цього спонукає мене не тільки моя професія юриста й бажання перемоги моєї України, щасливого майбутнього в європейській спільноті.